

PORTRET

DE WILDE VLUCHT VAN ANNE VAN VEEN

Rebel op het tweede gezicht

Anne van Veen: 'Mensen verlaten de zaal met rooie oortjes.' © Julia de Boer/Jaap Reedijk

Met haar tweede voorstelling ontrukkt Anne van Veen (28) zich aan de schaduw van haar beroemde vader. 'Hem tegenspreken was best eng.'

PETER VANTYGHM

Ze heeft gearzeld. Natuurlijk. Het theatrale zit haar in het bloed, maar moest dat bloed nu per se kruipen waar het niet gaan kan? Als kind hoorde ze steeds maar dat ze zo grappig was en dat ze ook snel op een podium zou staan, zoals haar vader. Zoals Herman van Veen, de grote, bijna niet te overtreffen vader die de lage landen al bijna vijf decennia voorziet van liederen, humor en wijsheid.

Die Herman had zelfs een liedje gemaakt over haar. 'Anne de wereld is niet mooi/ maar jij kan haar een beetje mooier kleuren.' Van een gewicht gesproken.

Ongepolijst

Geen wonder dat Anne van Veen ernstig overwoog om psychologie te gaan studeren. 'Ik heb heel lang beweerd dat ik nooit theater zou doen', zegt ze ernstig. 'Maar ik heb nooit iets anders gedaan. Ik schreef me in aan de Theaterschool en dat ging goed, en toen bedacht ik ineens dat het ook... moedig was om hetzelfde te doen als mijn vader. Ik heb er daarna wel nog drie jaar over gedaan om te erkennen dat ik er mijn beroep van wilde maken.'

Maar Anne is naar Antwerpen gekomen om over zichzelf te praten. Ze is de jongste van de vier Van Veen-kinderen. Ze heeft het langwerpige gelaat van haar vader, maar ze praat sneller dan hij en laat tegelijk meer ruimte. Ze lijkt op haar moeder, de actrice Marlous Fluitsma, bij wie ze na de scheiding van haar ouders bleef wonen.

Wilde lucht is haar tweede liedjesavond en een tweelingzusje van haar eerste voorstelling *Bij mij Anne*, die ze in Nederland 120 keer speelde. Die eerste keer was een kennismaking, zegt ze, een 'zuiver begin', een 'oprechte etalage'. 'Ik heb het ambacht geleerd en iets van mezelf laten zien, al ben ik heel voorzichtig begonnen. Ik ben verlegen van karakter, het duurt lang voor ik me veilig voel. Pas naar het einde kwam iets ongepolijsts in me naar boven. Toen realiseerde ik me dat ik op het podium het achterste van mijn tong moet laten zien.'

Ze zong vooral pianoliedjes, die ook op de cd *Bij mij* belandden. 'Wij twee zijn aan elkaar gewaagd', klonk dat in 'Ouders', een lied over de liefde die kinderen hun ouders toedragen, tot het moment komt dat ze terugslaan. Ze tuit haar lippen. 'Dat is een lied over een vader en een dochter en hoe ze op gelijke voet komen met elkaar. U kan er mijn verhaal in lezen. Ja, natuurlijk is je vader tegenspreken eng. Zoeken meisjes niet altijd de erkenning op van hun vader?'

Haar nieuwe voorstelling, die ze vier keer brengt in de Antwerpse Arenberg-

schouwburg, gaat een heel stuk verder, op alle vlakken. 'Anne gaat een gevecht aan met de spoken uit het verleden en komt midden in haar eigen neurosen terecht', leest de flyer. 'Nou, het is geen therapeutische sessie', lacht ze. 'Maar het gaat wel over schaamte en frustratie. Ik heb wel wat graafwerk verricht, maar de voorstelling staat ook symbool voor wat veel mensen voelen.'

Uitersten

De gedachte staat centraal dat mensen vandaag bang zijn voor extremen. 'Heel veel licht mag er niet zijn, maar ook niet veel donker. Iemand wordt heel snel als zelfingenomen ervaren. We mogen niet te veel ruimte innemen, maar we mogen ons evenmin wegstoppen. Alles gebeurt binnen bepaalde marges. Ik probeer me in de voorstelling te verenigen met de uitersten en een evenwicht te vinden tussen heel vroom en heel rebels.'

Is ze zelf rebels? Ze giechelt. 'Ik ben enkel op het tweede gezicht rebels. Ik ben heel lang "aangepast" geweest, zo'n meisje dat doet wat van haar verwacht wordt.'

'Zoeken meisjes niet altijd de erkenning op van hun vader?'

Maar na enige tijd volgde dan vaak iets losbandigs. Mijn eerste voorstelling handelde over dat eerste meisje, deze nieuwe gaat over dat losbandige. Mensen gaan met rooie oortjes buiten, hoor. Ik raak duidelijk aan de taboesfeer, door seksuele gedragingen te benoemen en in te spelen op heel herkenbare emoties, zoals jaloezie. Maar ik wil niet schokken, wel sommige dingen bespreekbaar maken.'

Ook muzikaal wordt *Wilde lucht* een heel ander verhaal. Terwijl Anne van Veen vroeger ingetogen zong bij een pianobegeleiding trekt ze nu een elektronische lade open. 'Het moet voller klinken, eigentijds en diverser. Het verhaal is extremer, daar kan ik conceptueel meer mee doen: eens een choreografie, dat soort dingen. En alles moet vloeien, de muziek zal nooit stoppen.'

Met die jongere aanpak wil ze ook een ander publiek aanboren. Het traditionele theatercircuit wordt vooral bezocht door oudere mensen, die haar zien als de dochter van Herman en Marlous. 'Ik vind het logisch dat de mensen die mijn vader kennen, willen zien wat ik doe. Maar ik wil nu ook de ontmoeting aangaan met mijn leeftijdsgenoten.'

Anne van Veen zingt 'Wilde lucht' in de Arenbergschouwburg, Antwerpen, op 26 januari en 2, 3 en 4 februari.

ONLINE

www.annevanveen.nl